

The original title: Elf wszechmogący

П14 Палаш М.
Ельф всемогутній / Марцін Палаш ; худож. К. Колодзей ; пер. з польської І. Тучапської. — Харків : ВД «ШКОЛА», 2019. — 176 с. — (Серія «Кудлаті історії».)
ISBN 978-966-429-603-5

Ельф, песик із притулку, під час канікул виїхав зі своєю новою сім'єю на море. Та от халеп! Першого ж дня виявилось, що хтось украв пансіонат для відпочинку, а в іншому живе якесь підозріле товариство, до того ж хтось пограбував місцевий Музей бурштину! На щастя, Ельф та приручені ним люди полюбляють кримінальні загадки, тому одразу розпочали слідство, яке вилилося у захопливу й небезпечну пригоду.

Для дітей середнього шкільного віку.

УДК 821.162.1

© Copyright by Literatura Publishing House
Text © copyright by Marcin Palasz
Illustrations and cover © copyright by
Katarzyna Kołodziej

© Ірина Тучапська, переклад, 2019
© ВД «ШКОЛА», 2019

ISBN 978-966-429-603-5

ТРОХИ НЕТИПОВА КРАДІЖКА

— Ще далеко? — трохи необдуманно спитав Молодий, бо так само добре, як і я, знав, де знаходиться наш улюблений приморський пансіонат. До того ж Дзівновек — це невеличке містечко, в якому дуже легко запам'ятати, де там що розташовується.

— За поворотом, — відповів я, мимовіль заглядаючи у дзеркало заднього огляду. Задоволена собача морда знаходилася на своєму місці, тобто між передніми сидіннями, зацікавлено спостерігаючи за дорогою.

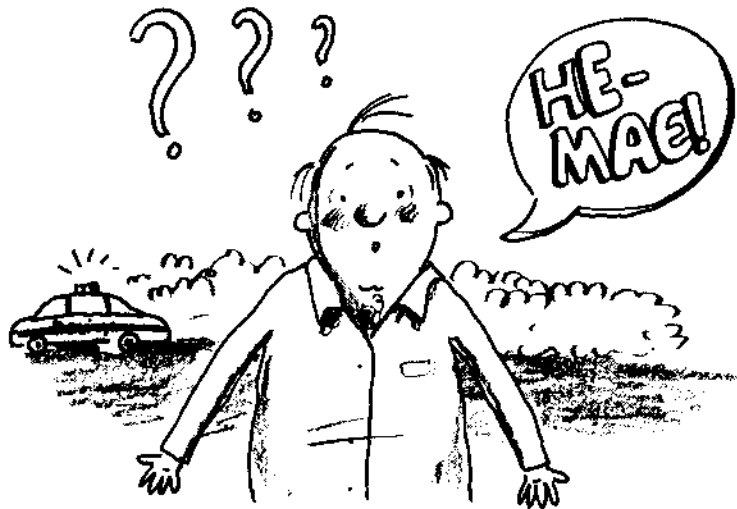
Спливло чимало часу, перш ніж Ельф¹ зрозумів, що його місце в машині не спереду, біля ніг улюбленого господаря. Нарешті він збагнув, що під час поїздки водію деколи потрібен доступ до педалей газу, гальма і зчеплення. З того часу він слухняно подорожував на задньому сидінні, безпечно застебнутий у спеціальні автомобільні підтяжки для собак. На цьому я наполіг,

¹ ЕЛЬФ (англ. *Extraordinary Life Form*) — дуже незвичайна форма життя.

адже — борони Боже — в разі чого я б собі не проба-
чив, якби з ним щось сталося через мою недбалість.

На щастя, погода була сприятливою і відповідала
моїм сподіванням. Вже втретє ми зібралися на море,
незважаючи на поганий прогноз для Західного По-
мор'я, і погода цілком відрізнялась від передбачень.
Пан Вєсьо, власник пансіонату, з яким я дружив, дуже
зрадів моему дзвінку, адже, за його словами, через цю
погоду він мав тільки одного гостя, який до того ж на-
ступного дня виїжджає. Тому ми могли вибрати кім-
нату, яка нам найдужче сподобається.

Я проминув декоративний маяк, потім завернув
у знайому вуличку та, полегшено зітхнувши, зупи-
нився біля високого живоплоту. Я трохи стривожив-
ся, побачивши поліцейську машину, яка стояла перед
воротами, які вели на територію пансіонату. Поряд
з машиною і двома поліцейськими стояв пан Вєсьо.
Виглядав він якось дивно.

— Що тут сталося? — занепокоївся Молодий, але
пожартував: — Невже він убив останнього гостя, бо
той не хотів виселятися?..

— Скоріше убив його через те, що той хотів висе-
лятися, — додав я іронічно. — Та не мороч мені голо-
ви! Хіба ми мало останнім часом мали пригод?!

Справді, лише кілька днів тому ми рятували Ельфа
з біди за допомогою антитерористичної бригади, і я
мав щирю надію, що відпочинок біля моря дозволить
нам трохи набратися сил після цих драматичних подій.

— Можливо, хтось щось украв, — мовив я спокій-
но. — Було б добре, якби це виявилась якась дрібниця,
і тоді вони зараз поїдуть...

Виявилось, що справді — уночі хтось щось украв.

— Доброго дня, пане Марціне! — вигукнув пан
Вєсьо, смикаючи себе за волосся на голові. Я подумав,
що рік тому він мав його, як мені здавалось, значно
більше, і злякався, що за хвилину він вирве собі й ці
рештки. — Немає! Вкрали!..

— Але що вкрали? — невпевнено спитав я, при-
тримуючи Ельфа, а Молодий підійшов до живоплоту,
зазирнув досередини, і несподівано йому аж мову ві-
дібрало.

— Не може бути! — ледве вимовив він і витріщився
на мене. — А щоб його!..

— Пансіонат, — сумно сказав пан Вєсьо. — Вкрали.
Немає.

— Тобто?! — Я зробив два кроки, також бажаючи
зазирнути за огорожу.

— А ви є?.. — зацікавлено спитав один із поліцейських.

— Так, я є, — відповів я неуважно, дивлячись на бетонний фундамент і рештки сталевих прутів, на яких, мабуть, раніше стояла дерев'яна конструкція будинку. — Тобто я сюди приїхав. Щойно.

— Ми бачили, — з розумінням сказав інший поліцейський. — Ви, мабуть, хотіли провести тут відпустку, чи не так?

— Та хотів, — попустив я трохи повідець Ельфові, бо, здається, йому кортіло підійти до живоплоту. — Справді вкрали?!

— Напевно, тут треба буде поставити намет, — засмучено мовив Молодий, приходячи до тями. — Неймовірно! Олек не повірить, коли я йому про це напишу. Як вони це зробили? І коли?

— Уночі, — сумно відповів пан Вєсьо. — Увечері задзвонив телефон. Хтось невідомий назвався поліцейським із Зеленої Гури. І повідомив, що моя дружина потрапила в автомобільну аварію і потрібно приїхати якнайскоріше. Спочатку я подумав: що вона, до лиха, робила в Зеленій Гурі?! Але, розумієте, в такі хвилини немає часу на роздуми, зрештою, ми маємо там знайомих, і я вирішив, що, можливо, вона поїхала до них на день або на два... Я тут уже від червня сиджу, а вона домом займається, ех... Останній гість виїхав годину тому, тож я сів в автомобіль і погнав щодуху до тієї злочасної Зеленої Гури...

Пан Вєсьо трохи задихався, бо говорив, майже не зупиняючись. Його обличчя дуже почервоніло, і лише завершивши, він вдихнув повітря та безпорадно похитав головою.

— Ну і?.. — зацікавлено спитав Молодий, який не міг дочекатися продовження розповіді. Біля нього, на тротуарі, сидів Ельф і уважно слухав, крутячи головою та підставляючи свої великі вуха. Він наче зацікавився цими подіями, так само як ми!

— Ну отож, — засмучено продовжив пан Вєсьо, тремтячими пальцями далячи сигарету, — довго я шукав у Зеленій Гурі цього Яворського, тобто поліцейського, бо так він тоді назвався. Його телефон взагалі не відповідав, він був вимкнений...

— Мабуть, це був номер для одного дзвінка, куплений тільки для того, щоб подзвонити до вас і виманити з дому, — додав один із поліцейських. — Ясна річ, ви не знайшли там жодного Яворського?

— Одного знайшов! — стрепенувся пан Вєсьо. — Працює місцевим архіваріусом. Але він нічого не знав про жодну аварію. Про всяк випадок я обдзвонив

усі лікарні, це забрало майже півночі. І також нічого. А потім я вже так втомився...

— А чому ви не подзвонили до дружини? — раптом мені спало питання, яке я повинен був поставити на самому початку. — Бо...

— Та потім я подзвонив, — урвав він мене роздратовано. — Лише потім! Серед ночі. Вона дуже здивувалася, що я в Зеленій Гурі. І була сердита, що я її розбудив. Я вирішив, що це все якась помилка, тому винайняв кімнату в мотелі, бо в такому стані я не міг безпечно вести авто, тим більше вночі...

— Дуже розумно, — похвалив його інший поліцейський. — Життя важливіше, та й здоров'я теж.

— І що я отримав? — бідкався пан Вєсьо, знов хапаючись за рештки волосся.

Ельф жалісно заскавучав, уважно приглядаючись до нього. Він неспокійно крутився на місці, а потім зробив два кроки в його бік, глянув на мене і повернувся назад. Тоді знову писнув і сів.

— Що це означає? — зацікавлено спитав поліцейський.

— Він йому співчуває, — коротко сказав Молодий, присідаючи й обіймаючи Ельфа за шию. — Це такий феномен, який безпомилково відчуває людські емоції.

— Він чудовий! — захоплено сказав поліцейський, з симпатією приглядаючись до собаки, через що я одразу відчув у ньому братню душу.

Ельф привітно замахав хвостом, а потім зацікавився чимось на газоні під живоplotом, обнюхуючи це

і розгрибаючи лапою. Інтуїтивно я зробив два кроки і глянув, бо, на жаль, наш улюблений песик мав схильність до поїдання різноманітних предметів, які лежали на газонах і хоч би приблизно скидалися на їжу. Але цього разу це були кільканадцять недопалків.

Поліцейський також підійшов.

— Що він там знайшов? — загадався він. — Ах, недопалки!

— Слава Богу, — зітхнув я, краєм ока побачивши двірника, що з мішком, віником та совком наближався тротуаром. — Щось інше він міг би з'їсти. А так, це зараз приборуть...

Поліцейський якусь хвилю придивлявся до недопалків і замислено потирав долонею підборіддя, на якому вже починала з'являтися щетина. На якусь мить я йому навіть позаздрив — незважаючи на вік, ні борода, ні вуса не дуже хотіли у мене рости. А в нього виростає за два дні, от пощастило!..

— Хвилиночку, — поліцейський зупинив прибиральника. — Не чіпайте, будь ласка.

Тоді він рушив до поліцейської машини, а коли повернувся, то старанно зібрав недопалки рукою в рукавичці й помістив їх у спеціальний пакет.

— Мене здивувало, звідки їх тут стільки, — пояснив їн у відповідь на мій запитальний погляд. — Напевно, нічого важливого, але...

Але Ельф зрозумів це як забаву. Він вирішив, що цей запах зацікавив його нового знайомого і, приносячись, підійшов до урни, яка стояла неподалік. Він

сперся на неї лапами і на мить засунув ніс усередину. Відтак озирнувся і знову замахав хвостом.

— А хай мене! — з повагою вигукнув поліцейський. — Там також щось є!

Він відкрив урну і почав у ній нищпорити. Його старший колега насмішкувато споглядав за ним.

— Ти, мабуть, хочеш піти на підвищення? — захихикав він, але вмить посерйознішав. — Вибачте, тут немає нічого смішного, бачте, як ми стараємося.

— Ви гадаєте, що це дасть якийсь результат? — сумно запитав пан Вєсьо, дивлячись через живопліт на бетонний фундамент. — Мушу визнати, що вони це геніально придумали... Мабуть, знали, що будиночок зроблений із дерев'яних модулів. Він був гарний і чимало коштував, але побудували його за три дні!

— А розібрали за одну ніч, — похитав головою перший поліцейський. — Власне кажучи, я шокований. Пограбувати пансіонат — це я ще можу зрозуміти. Винести телевізори, інші цінні предмети... Але щоб вкрасти БУДИНОК?!

— Ах! — нарешті я зрозумів. — Це був будиночок із виготовлених заздалегідь дерев'яних модулів? Його справді так легко розібрати?

— Чотири кімнати внизу, чотири нагорі плюс кухня і ванна, — розпачливо сказав пан Вєсьо. — Невелика площа. І, як видно, демонтувати його справді було неважко.

— Та навіщо це комусь? — не міг зрозуміти Молодий. — Але ж... Хвилиночку. Хтось це вкрав для себе?

— Мабуть, саме зараз монтують будиночок десь у Бєщадах, — сказав я. — Або на Мазурських озерах. Напевно, дуже важко знайти щось подібне! Навіть крадені автомобілі легше відшукати. За номером кузова, або якоюсь характерною вм'ятиною, або чимось подібним... Але будинок?

— Тут уночі були три великі вантажівки, — сопів пан Вєсьо, хитаючи головою. — Сусід мені вранці сказав. Він бачив уночі, як вивозили останню частину...

